

Първитѣ български дружини бѣхж наредени въ Кишиневъ, подѣ началството на генерала-майора Столѣтова. Сетнѣ, подирѣ прѣминаванѣто границата, сформиранието на българското ополчение се подкачи енергически въ Плевнѣ. Българскитѣ млади опълченци чакахж съ нетѣрпѣние прѣминаванѣто прѣзъ Дунава, приготвявахж и обучаввахж се скоро подѣ командата на своитѣ руски и български офицери. А когато се свѣрши великото дѣло на прѣминаванѣто, нашитѣ дружинници трѣгнѣхж подирѣ руската войска и наедно съ Гурка завзехж Търново.

Но първитѣ дни на тѣхното подвизаванѣ се поченж отъ деня, когато Гурко трѣгнѣ прѣзъ Балкана. Рамо до рамо съ рускитѣ казаци, вървѣхж и българскитѣ ополченци, като дѣлѣхж братски трудности, горчевини и побѣди. Тѣ взехж участие въ прѣвземанѣто на Шипченския проходъ, наедно завзехж Казанлъкъ, Стара-Загора, тѣ поздравихж освободената долина на триандафилитѣ, зѣрнѣхж Тунджа, като бѣхж жедни да видѣтъ по-скоро Марица, Пловдивъ, Одринъ.

Но плѣвенската несполука произведе цѣлѣ прѣвратъ въ всичката кампания. Побѣдоносното отиванѣ на генерала Гурка напѣдѣ трѣбваше да се спре. Голѣми турски сили събрани отъ много мѣста и струпани подѣ началството на буйния Сюлейманъ-паша се приближавахж противъ Гурка. За голѣма зла честь руский генералъ не е билъ наздраво увѣренъ, че Сюлеймановата войска е толкозъ много и толкозъ близо. Той рѣшилъ да нападне Нова-Загора щомъ получилъ за това позволение и една нова батарея. На 17 юлий Гурко трѣгнѣлъ къмъ Нова-Загора като издалъ прѣдварително распореждане за похода. Споредъ това распореждане Нова-Загора трѣбвало да се нападне съ три колони, отъ три мѣста. Българскитѣ дружини трѣбвало да дойдѣтъ изъ Стара-Загора и да нападнѣтъ отдѣсно. Отъ лѣво първи щѣлъ да нападне самъ Гурко съ казанлъжскитѣ и хаинкюйскитѣ си войски....